

Arrest

nr. 307 110 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker en verzoekster verklaren de Georgische nationaliteit te hebben en respectievelijk te zijn geboren op (...) X en (...) X.

1.2. Verzoekers dienen op 26 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekers worden op 25 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, getroffen ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z. M., beschikt over de Georgische nationaliteit en bent afkomstig uit Tbilisi. De laatste jaren voor uw vertrek uit Georgië woonde u samen met uw vrouw en haar kinderen. Voornamelijk in de stad Zoegdidi, maar omdat jullie op de vlucht waren hadden jullie verschillende verblijfplaatsen sinds 2017.

In dat jaar leerde u uw vrouw kennen wat ook onmiddellijk de start van uw problemen betekende. Daarvoor kende u geen problemen in Georgië en had u een goed leven. Sinds jullie huwelijk zijn er echter verschillende incidenten geweest waarin haar ex-man agressief was naar u toe, maar ook naar uw vrouw. Tussen 2017 en 2019 werden jullie herhaaldelijk aangevallen met een mes.

Daardoor besloten jullie uiteindelijk om Georgië samen met de kinderen te verlaten op 19 januari 2023 en naar België te komen. Hier diende u op 26 januari 2023 samen met uw vrouw, K. T. (CGVS nr. [...]), een verzoek tot internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming immers op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vrouw K. T. (CGVS nr. [...]). In het kader van het door haar ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege het fundamenteel ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw vrouw hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing. Deze luidt als volgt:

"-[-...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.5. De commissaris-generaal neemt op 19 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, getroffen ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. T., beschikt over de Georgische nationaliteit en bent geboren in Abchazië op [...] mei 1992.

U woonde daar tot u op uw 18 jaar werd uitgehuwelijkt aan uw ex-man T. L. Hij ontvoerde u in 2011 naar Poti waar hij u drie maanden vasthield. Daarna verhuisden jullie samen naar een collectief appartement van uw ouders in Zoegdidi (Georgië). Tijdens jullie huwelijk hield uw man u onder de knoet, omdat u bang was van hem had hij een bepaalde macht over u die hij uitspeelde. U werd tegen uw wil medepllichtige gemaakt in criminele activiteiten en als u daar tegenin ging werd u verbrand met sigaretten. In 2014 verliet uw ex-man u voor een andere vrouw en ging het achteruit met uw gezondheid. Uw moeder vertrok uit Abchazië om u te komen helpen met de kinderen en jullie gingen samen wonen in een appartement in Zoegdidi dat u zelf had ontvangen van de overheid, in 2015. Dat appartement bleef uw vast adres in Georgië tot uw vertrek naar

België, maar nadat u de scheiding aanvraag in maart 2017 begonnen uw problemen waardoor u constant moest veranderen van verblijfplaats.

Op 1 april 2017 leerde u uw huidige man kennen en in diezelfde maand werd uw kind geslagen door uw ex-man. In mei 2017 verwondde uw ex-man u met een mes. In september 2017 trouwde u met Z., uw huidige man, maar eind oktober 2017 werd ook hij verwond met een mes aan zijn been. In 2019 kreeg Z. nogmaals een messteek in de nek. Verder werd jullie huis vernield in 2021 op een moment dat jullie zelf in Svaneti waren.

Door bovenstaande problemen besloot u uiteindelijk Georgië te verlaten op 19 januari 2023, samen met uw man Z. M. (CGVS nr. [...]) en twee kinderen. Diezelfde dag nog kwamen jullie toe in België waar u samen met uw man op 26 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

-

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Georgië vreest u samen met heel uw gezin vermoord te worden door uw ex-man (CGVS, p. 10), maar vanwege volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral ondergraven volgende tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als eerste bent u tegenstrijdig over de verblijfplaatsen van u en uw gezin gedurende de laatste jaren in Georgië voor jullie vertrek. Eerst beweerde u herhaaldelijk van 2015 tot vertrek uit Georgië in uw eigen appartement in Zoegdidi gewoond te hebben (CGVS, p. 3 & 4), om daarna plots over te gaan naar 'door die bedreigingen veranderden we van plaats, we hebben bijna alle steden gezien' (CGVS, p. 4). U noch uw man slagen erin om duidelijkheid te scheppen welke steden dat dan juist waren. Jullie verklaringen hierover zijn niet consistent. U beweert dat jullie de laatste vier maanden voor vertrek in Tbilisi waren en daarvoor in Zestafoni (CGVS, p. 6). Uw man heeft het daarentegen over Kutaisi, Mestia, Svaneti, Zoegdidi en Tbilisi, allemaal in het laatste jaar voor jullie vertrek (CGVS 23/16196, p. 2 & 3), maar spreekt dan weer niet van Zestafoni. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u ook niets over de veranderende verblijfplaatsen van de laatste jaren, maar zou u van uw 22 jaar tot uw vertrek uit Georgië in Zoegdidi gewoond hebben (Persoonsgegevens, punt 10). Verder zijn u en uw man onderling tegenstrijdig over de effectieve bedreigingen. Uw man heeft het over bedreigingen via telefoon (CGVS 23/16196, p. 5) waarover u nooit sprak. Daarenboven zegt hij dat er sinds 2019 niets meer gebeurde (CGVS 23/16196, p. 5), maar blijkt uit uw verklaringen dat er in 2021 nog een incident plaatsvond (CGVS, p. 12). Wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt, zegt uw man zich vergist te hebben en verklaart hij dat u in 2021 nogmaals geslagen zou zijn (CGVS 23/16196, p. 5 & 6), terwijl u sprak van de vernieling van het huis terwijl jullie niet thuis waren waardoor u de facto niet geslagen kan zijn (CGVS, p. 12). De meerdere inconsistenties tussen uw verklaringen en deze van uw man met betrekking tot enkele kernaspecten van jullie relaas, ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de problemen die jullie kenden met uw ex-man.

Tot slot valt jullie een laattijdig vertrek uit Georgië te verwijten wat enige resterende geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt. In uw verklaringen is sprake van ernstige incidenten in 2017 en 2019 met een laatste incident in 2021, maar toch vertrokken jullie pas in januari 2023. U zegt dat u niet kon vertrekken toen u alleen was, maar uw huwelijk met Z. dateert al van 2017 en ook na 2021 hebben jullie nog geruime tijd gewacht op de verkoop van de zaak etc. Dit gedrag stemt niet overeen met dat van mensen wiens leven in acuut gevaar verkeert. In een poging om hier een verklaring voor te bieden ondergraaft u de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees nog meer door te zeggen: "we wouden het land niet verlaten, alles was goed, we hadden geen noden, we dachten dat hij ooit zou stoppen" (CGVS, p. 12). Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.

Daarenboven heeft u, afgezien van één poging tot klacht indienen bij de politie, nooit een vorm van bescherming opgezocht in uw land van herkomst (CGVS, p. 13).

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt nochtans dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

Doorheen uw persoonlijk onderhoud heeft u het meermaals over één poging waarbij u een klacht wou indienen tegen uw ex-man, waarna uw verklaringen werden aangepast door de politie en u gevraagd werd iets te ondertekenen wat u niet had gezegd. Alleen beweert u de ene keer dat dit plaatsvond in 2019 toen uw ex een messteek toebrecht in uw huidige man zijn nek en de andere keer in 2017 toen u zelf werd gestoken door uw ex (CGVS, p. 8, 13 & 14). Deze flagrante tegenstrijdigheid zorgt ervoor dat er maar weinig geloof gehecht wordt aan deze beschermingspoging. De opvallende vaststelling dat uw man hier zelfs niet over spreekt bevestigt dit (CGVS 23/16196, p. 6).

Hieruit blijkt bovendien een veronderstelling dat uw ex-man banden heeft met de politie (zijn oom zou een criminele autoriteit zijn), maar de door u beweerde manipulatie door agenten van verschillende documenten en uw klacht, vanwege een zogezegde bescherming van uw ex-man bij de politie, wordt nergens aangetoond (CGVS, p. 7 & 8). Uw verklaringen blijven bij blote beweringen en u legt geen documenten neer waaruit het bestaan van enige klacht en/of manipulatie duidelijk wordt. De WhatsAppberichten waarmee u wil aantonen dat de documenten in kwestie op mysterieuze wijze verdwenen zijn, door toedoen van de politie, worden hieronder in hun geheel verworpen en bieden bijgevolg geen enkele ondersteuning voor uw claims.

Hoe dan ook volstaat één poging tot bescherming niet en heeft u sindsdien geen verdere pogingen meer ondernomen. Daarenboven zijn er de afgelopen jaren in de positieve zin zaken veranderd in Georgië (zie COI) waardoor u in ieder geval niet aantoont dat de Georgische autoriteiten momenteel niet in staat en/of bereid zouden zijn om u bescherming aan te bieden indien er in de toekomst nog problemen zouden zijn met uw ex-man.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag diende u de volgende stukken in: WhatsAppberichten met ene G. B. (politie) (K), uw eigen geboorteakte (O), Messenger berichten van uw ex-man (K), de documenten van de rechtbank betreffende uw scheiding (O), vluchtelingenkaarten uit Georgië (O), medische attesten van Fedasil waarin bepaalde littekens van u en uw man beschreven worden (O), ID-bewijzen van uw man, uzelf en uw kinderen (O), boekingsbevestiging van een B&B aan Brussel-Zuid (K), de reisverzekering van u en uw gezin (O), enkele foto's van uzelf, een foto van uw kind met verband en enkele onduidelijke foto's (allemaal K).

Wat betreft uw geboorteakte, de vluchtelingenkaarten en de ID-bewijzen is van tel dat zij enkel betrekking hebben op de identiteit van u en uw gezinsleden die bij niemand in twijfel wordt getrokken. De boekingsbevestiging alsook de reisverzekeringen houden verband met uw reis naar België, maar hebben geen link met uw problemen en bewijzen dan ook niets op dat vlak. De foto's die u indiende waarmee u bepaalde verwondingen wil aantonen, of hoe slecht het met u ging op bepaalde momenten, zijn evenmin een bewijs voor de door u beweerde vervolgingsfeiten. Uit de foto's valt namelijk nergens af te leiden wanneer ze precies genomen zijn of wat er aan de basis ligt van de staat waarin u of uw dochter zich op dat moment bevindt. Van sommige foto's is het in hun geheel onduidelijk wat er op te zien is. De medische attesten van Fedasil in verband met de littekens van u en uw man bewijzen geenszins dat deze littekens afkomstig zijn van messteken, op de documenten valt louter te lezen dat ze het gevolg daarvan zouden kunnen zijn en dat dat is wat u verklaart. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. De screenshots van de gesprekken met uw ex-man en de medewerker van de politie hebben geen enkele bewijswaarde. Integendeel, aangezien er in het gesprek met de zogezegde politiemansprake is van de behandeling van uw dossier in 2017 én 2019 terwijl u tijdens uw verklaringen op het CGVS sprak van één beschermingspoging plaatsen deze nog meer vraagtekens bij uw verklaringen. Verder valt nergens te achterhalen door wie de berichten verstuurd zijn, bovendien worden dergelijke 'conversaties' gemakkelijk vervalst. Voorts bewijzen uw scheidingsdocumenten wederom iets dat niet in twijfel wordt getrokken, nl. uw echtscheiding. Daarnaast is het opvallend dat er in deze documenten enkel sprake is van verbale mishandeling terwijl u het heeft over meerdere gevallen van ernstige fysieke agressie. Tot slot is het opmerkelijk dat uw man geopereerd zou zijn in het ziekenhuis als gevolg van zo'n ernstige fysieke aanval, maar dat u hier dan weer geen documenten over kan voorleggen (CGVS 23/16196, p. 4).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Bijgevolg blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de

artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

“Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekers er niet in slaagde aan te tonen dat zijn ten aanzien van Georgië een vrees voor vervolging hebben.

Het CGVS wijst in de bestreden beslissing op de volgende elementen:

- 1. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verblijfplaatsen van de verzoekers onduidelijk zouden zijn;*
- 2. De verzoekers zouden tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de bedreigingen en incidenten;*
- 3. De verzoekers zouden laattijdig uit Georgië vertrokken zijn;*
- 4. De verzoekers zouden op één klacht na geen bescherming gezocht hebben bij hun nationale autoriteiten;*
- 5. De voorgelegde documenten zouden de appreciatie van het CGVS niet kunnen wijzigen.*

7.1. Met betrekking tot de verblijfplaatsen van de verzoekers

Het CGVS merkt op dat de verzoekers tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd met betrekking tot hun verblijfplaatsen in Georgië.

De verzoekers diende na hun huwelijk in september 2017 zodanig veel te verhuizen dat zij in de onmogelijkheid zijn om een chronologisch overzicht van alle verblijfplaatsen te geven. Zij waren op de vlucht en woonden kortstondig in verschillende steden. Zij wensen te verduidelijken dat het ging om verschillende appartementen die ze voor korte tijd huurden en waar zij nooit officieel ingeschreven stonden, uit vrees dat de ex-man van de verzoekster dit zou ontdekken.

De verzoekers gingen tijdens het verhoor over tot een opsomming van de steden waar zij tijdelijk hebben gewoond.

Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat het voor de verzoekers bijzonder moeilijk is om te onthouden in welke steden ze allemaal hebben gewoond omwille van de zeer frequente veranderingen van verblijfplaats.

7.2. Met betrekking tot de bedreigingen

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot de verschillende bedreigingen en incidenten.

Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat de verzoeker verklaarde dat hij zich vergiste met betrekking tot het feit dat de verzoekster werd aangevallen in 2021 en hierbij werd geslagen.

Het is duidelijk dat de verzoeker een menselijke vergissing beging.

De verzoekers zijn formeel dat de verzoekster in 2021 nogmaals werd geslagen. Er werden van deze aanval foto's voorgelegd uit het ziekenhuis.

Deze vormen minstens een begin van bewijs van dit laatste incident.

Beide verzoekers zijn weldegelijk op de hoogte van het feit dat het laatste incident zich in 2021 heeft afgespeeld.

7.3. Met betrekking tot het vertrek van de verzoekers

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het vertrek van de verzoekers laattijdig zou zijn geweest. Het laatste incident vond plaats in 2021 en de verzoekers zijn pas in januari 2023 vertrokken.

De verzoekers verklaarden hierover dat: [...]

Uit de verklaringen van de verzoekers blijkt duidelijk dat zij tot het laatste hebben geprobeerd om in Georgië te blijven. Ze hadden bovendien een zaak en konden deze niet van de ene op de andere dag achterlaten. Zij bleven bovendien de hoop koesteren dat de situatie zou normaliseren of dat zij bescherming zouden krijgen van de Georgische autoriteiten.

Daarnaast namen de verzoekers voorzorgmaatregelen door regelmatig van feitelijke verblijfplaats te veranderen.

Het CGVS houdt geen rekening met de verklaringen van de verzoekers waaruit blijkt dat het vertrek van de verzoekers, gelet op de omstandigheden niet laattijdig genoemd kan worden.

7.4. Medische attesten

De verzoeker legden medische attesten voor waaruit hun verwondingen opgelopen tijdens de verschillende incidenten voor. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de medische attesten geen uitspraak doen over de geloofwaardigheden van het asielrelaas van de verzoekers.

Uit de voorgelegde medische attesten d.d. 24.05.2023 blijkt het volgende: [...]

Deze verwondingen werden vervolgens voor beide verzoekers aangeduid op een anatomische tekening overeenkomstig het Protocol van Istanboel. De medische attesten zijn opgesteld overeenkomstig de richtlijnen van het Protocol van Istanboel.

Uit de medische attesten blijkt duidelijk dat de vastgestelde verwondingen compatibel zijn met de verklaringen van de verzoekers.

Hoewel de behandelende arts niet met zekerheid kan vaststellen of de verklaringen van de verzoeker kloppen, maken de door de verzoeker voorgelegde stukken een begin van bewijs uit dat hij in zijn land van herkomst het slachtoffer werd van daden van vervolging. Deze elementen verhogen de geloofwaardigheid van de verzoeker en geven bovendien aanleiding tot de toepassing van het artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980: [...]

Uw Raad heeft bovendien geoordeeld in het licht van het artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State dat zelfs indien de geloofwaardigheid van het relaas in vraag wordt gesteld het CGVS nog steeds de plicht heeft om de oorzaak van de gedocumenteerde letsels te onderzoeken: [...]

Indien er uit de medische attesten blijkt dat de opgesomde letsels compatibel zijn met het asielrelaas het aan het CGVS om alle twijfel met betrekking tot een mogelijk schending van het artikel 3 EVRM in geval terugkeer weg te nemen: [...]

Het CGVS schendt het artikel 3 EVRM en de andere bepalingen opgesomd in het middel door de medische attesten onvoldoende te onderzoeken. Deze vormen weldegelijk een begin van bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten. Gelet op de aard en de inhoud van de attesten dient verzoekers minstens het voordeel van de twijfel gegeven te worden.

7.5. Met betrekking tot mogelijk bescherming door de Georgische autoriteiten

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekers slechts één keer een klacht hebben ingediend en dat dit onvoldoende is om aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen bescherming kunnen bieden. Daarnaast zouden de verklaringen tegenstrijdig zijn en zou elk bewijs van de klacht ontbreken.

De verzoekster volhardt in het feit dat zij weldegelijk tweemaal een klacht heeft ingediend bij de politie naar aanleiding van geweld van haar ex-man. Zij volharden in het feit dat er twee klachten zijn ingediend. Een eerste in 2017 toen de verzoekster met een mes werd aangevallen en een tweede klacht in 2019 toen de verzoeker met een mes werd aangevallen.

Door tussenkomst van haar ex-man werden geen van beide klachten verder onderzocht. De verzoekster verklaarde dat de eerste klacht werd gemanipuleerd en het dossier werd gesloten. Ook de tweede klacht werd niet nader onderzocht.

De verzoekster had geen kopie ontvangen van deze klachten doch zij probeerde wel vanuit België een kopie hiervan te bekomen uit de archieven.

Uit de voorgelegde Whatsapp conversaties blijkt dat het voor de agent in kwestie onmogelijk was om in mei 2023 de klachten van 2017 en 2019 uit het archief te halen.

De verzoekster verklaarde verder dat zij een tijd een advocaat had voor deze zaak maar zijn diensten niet langer kon betalen.

Er dient daarnaast rekening gehouden te worden met feit dat Georgië op heden niet meer beschouwd kan worden als een veilig land van herkomst.

Uit het KB van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst dat op 10.07.2023 in werking is getreden blijkt dat Georgië niet meer aanzien wordt als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3 vierde lid van de wet van 15.12.1980.

Hieruit volgt dat er geen vermoeden meer geldt in hoofde van de verzoekers dat zij geen vrees voor vervolging hebben of dat er geen een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien hun afkomst uit een veilig land van herkomst.

Er kan bijgevolg niet vermoedt worden dat de verzoekers in geval van terugkeer kan rekenen op de bescherming van hun nationale autoriteiten.

Uit de COI Focus Georgië. Algemene situatie van 11.12.2023 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf) (hierna: COI Focus Georgië) blijkt bovendien dat ondanks alle hervormingen, het gerechtelijk apparaat zeer beïnvloedbaar is en de graad van corruptie in Georgië zeer hoog is. Er bescherming in geval van huiselijk geweld is in de praktijk ondermaats. Invloedrijke figuren kunnen het onderzoek naar huiselijk geweld en de rechtsgang nog steeds hinderen en beïnvloeden. Het aantal femicides is in 2022 zelfs gestegen: [...]

In het licht van bovenstaande informatie zijn de verklaringen van de verzoekers met betrekking tot de afwezigheid van daadwerkelijke bescherming bij huiselijk geweld. De verzoekers hebben zoals hierboven benadrukt hun verwondingen op uitvoerige wijze laten vaststellen.

*Er is weldegelijk een risico op een schending van het artikel 3 EVRM in geval van terugkeer.
De verwerende partij schendt de wetsbepalingen en rechtsprincipes opgesomd in het middel.”*

3. Aanvullende nota

Verzoekers maken ter terechtzitting op 4 april 2024, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin zij volgend overtuigingsstuk voegen:
“1. *Klacht politie*”.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritisieren. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekers op de motieven uiten, houdt in dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.5. In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoekers verklaren hun herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de ex-man van verzoekster die hen bedreigt en lastigvalt. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoekers niet wordt betwist.

5.1.2. Ter staving van haar vluchtrelaas heeft verzoekster volgende documenten voorgelegd: een kopie van WhatsAppberichten met ene G. B. (politie), verzoekster originele geboorteakte, een kopie van Messenger berichten van verzoeksters ex-man, de originele documenten van de rechtbank betreffende verzoeksters scheiding, de originele vluchtelingenkaarten uit Georgië, originele medische attesten van fedasil waarin bepaalde littekens van verzoekster en verzoeker beschreven worden, de originele ID-bewijzen van verzoeker, verzoekster en haar kinderen, een kopie van de boekingsbevestiging van een B&B aan Brussel-Zuid, de originele reisverzekering van verzoekster en haar gezin, kopieën van enkele foto's van verzoekster, een foto van haar kind met verband en enkele onduidelijke foto's.

5.1.3. Wat betreft verzoeksters geboorteakte, verzoekers vluchtelingenkaarten en verzoekers identiteitsbewijzen en die van hun kinderen, wijst de Raad erop dat verzoekers hiermee hun identiteit aantonen, maar deze niet betwist wordt. De kopie van de boekingsbevestiging van een B&B in Brussel en de reisverzekering van verzoekers en hun kinderen houden enkel verband met hun reis naar België. Verzoekster legt ook nog echtscheidingsdocumenten neer. De Raad wijst erop dat niet betwist wordt dat verzoekster gescheiden is van haar ex-man. Al deze documenten hebben geen uitstaan met verzoekers' vluchtmotieven en hun problemen in Georgië. Met betrekking tot de echtscheidingsdocumenten kan voorts nog opgemerkt worden dat er in deze documenten enkel gesproken wordt over verbale mishandeling terwijl verzoekster verklaarde dat haar ex-man meerdere keren haar ook fysiek mishandelde.

5.1.4. Wat betreft de foto's, wijst de Raad erop dat dit niet meer en niet minder aantoonbaar is dan wat er op afgebeeld staat, namelijk personen waaronder verzoekster en haar kind met verband. Hieruit kan niet afgeleid worden hoe of wanneer verzoekster bepaalde verwondingen heeft opgelopen. Uit sommige foto's kan zelfs niet afgeleid worden wat er op te zien is en verzoekers verstrekken hier geen verdere duiding over. De Raad merkt daarnaast nog op dat privéfoto's, zoals verzoekers er verschillende neerleggen, niet toelaten kennis te nemen van de context waarin deze zijn gemaakt. Aan dergelijke foto's kan derhalve slechts zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht.

5.1.5. Wat betreft de medische attesten van Fedasil in verband met littekens van verzoekers stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat: *"De medische attesten van Fedasil in verband met de littekens van u en uw man bewijzen geenszins dat deze littekens afkomstig zijn van messteken, op de documenten valt louter te lezen dat ze het gevolg daarvan zouden kunnen zijn en dat dat is wat u verklaart. Deze attesten laten dan ook niet toe uitspraken te doen over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."* Volgens verzoekers blijken uit de medische attesten die zijn opgesteld volgens het Protocol van Istanboel, dat de verwondingen van verzoekers overeenkomen met hun verklaringen hierover. In deze wijst de Raad erop dat uit de medische attesten enkel kan afgeleid worden dat verzoekers verwondingen hebben opgelopen die kunnen veroorzaakt zijn door een scherp voorwerp, met een matige tot grote kracht en dat twee littekens bij verzoekster vermoedelijk afkomstig zijn van brandwonden, waarvan de diameter overeenkomst met een sigarettenpeuk. Op geen enkele wijze wordt er meer concreet uitspraak gedaan over de omstandigheden waarin, dan wel het tijdstip waarop verzoekers de letsels zouden hebben opgelopen. Er wordt voor de omstandigheden van de letsels verwezen naar de gehoren van verzoekers. Er kan uit de littekenattesten *an sich* geen objectief en causaal verband tussen verzoekers' letsels en de door hen aangehaalde omstandigheden worden afgeleid. Hoogstens blijkt dat verzoekers enkele wonden hebben opgelopen door een scherp object, dan wel een sigaret, in onbekende omstandigheden waarna er zich een litteken heeft gevormd. Dat de letsels en de littekens het gevolg zouden zijn van de gebeurtenissen waarvan verzoekers melding hebben gemaakt, wordt dan ook geenszins aangetoond met dit medisch attest, noch vormt het daartoe een sterke aanwijzing. Gelet op al deze elementen en het summiere karakter van het attest, oordeelt de Raad dat aan deze medische attesten *in casu* slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven en rekening houdend met de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling meent de Raad dat het attest evenmin van die aard is om afbreuk te doen aan de vaststellingen *supra*.

5.1.6. Wat betreft de screenshots van de gesprekken met verzoeksters ex-man en de medewerker van de politie, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij vaststelt dat: *"De screenshots van de gesprekken met uw ex-man en de medewerker van de politie hebben geen enkele bewijswaarde. Integendeel, aangezien er in het gesprek met de zogezegde politieman sprake is van de behandeling van uw dossier in 2017 én 2019 terwijl u tijdens uw verklaringen op het CGVS sprak van één beschermingspoging plaatsen deze nog meer vraagtekens bij uw verklaringen. Verder valt nergens te achterhalen door wie de berichten verstuurd zijn, bovendien worden dergelijke 'conversaties' gemakkelijk vervalst."* Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat zij wel degelijk twee klachten hebben ingediend, met name in 2017 en 2019, wijst de Raad erop dat dit niet overeenkomt met hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar verzoekster duidelijk verklaarde dat ze maar één keer een klacht had ingediend bij de politie nadat ze neergestoken was in 2017 (zie NPO verzoekster, p. 13). Deze vraag werd vervolgens nog eens herhaald door de *protection officer* en ook dan verklaarde verzoekster dat ze na 2017 geen klacht meer had ingediend bij de politie (zie NPO verzoekster, p. 13). Door louter te volharden in het verzoekschrift dat ze wel degelijk twee keer een klacht bij de politie zouden hebben ingediend bij de politie, slagen verzoekers er niet in de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.7. Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen

binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers' verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een geponde vrees voor vervolging.

5.1.8. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtrelazen van verzoekers. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de ex-man van verzoekster, omdat:

(a) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun verblijfplaatsen de laatste jaren in Georgië voor hun vertrek waarbij (i) verzoekster eerst beweerde van 2015 tot aan haar vertrek uit Georgië in Zoegdidi te hebben gewoond maar vervolgens haar verklaringen aanpaste en stelde dat ze door de bedreigingen die ze ontving op verschillende plaatsen heeft gewoond; (ii) noch verzoekster, noch verzoeker erin slagen duidelijke verklaringen af te leggen over in welke steden zij juist gewoond hebben de laatste jaren van hun verblijf in Georgië en (iii) verzoekster bij de DVZ verklaarde dat ze van haar 22 jaar tot haar vertrek in Zoegdidi heeft gewoond;

(b) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de bedreigingen die ze hebben ontvangen waarbij (i) verzoeker sprak over bedreigingen via de telefoon maar verzoekster deze nooit vermeldde; (ii) verzoeker verklaarde dat er na 2019 geen incidenten meer waren terwijl verzoekster stelde dat er in 2021 nog een incident was en (iii) na confrontatie met verzoeksters verklaringen, verzoeker zijn verklaringen aanpaste en verklaarde dat verzoekster in 2021 nogmaals geslagen werd, terwijl verzoekster sprak over de vernieling van hun huis terwijl zij niet thuis waren waardoor verzoeker niet geslagen kon zijn;

(c) verzoekers laattijdig uit Georgië vertrokken zijn waarbij (i) het laatste incident plaatsvond in 2021 maar verzoekers pas vertrokken uit Georgië in 2023; (ii) dit gedrag niet overeenstemt met dat van mensen die in levensgevaar verkeren en (iii) verzoekster een poging deed om voor dit late vertrek een verklaring te bieden maar ze de geloofwaardigheid van haar vrees nog meer ondergraaft door te verklaren dat ze Georgië niet wilde verlaten en dat ze dacht dat haar ex-man ooit zou stoppen;

(d) verzoekers in hun land van herkomst nooit bescherming hebben gezocht uitgezonderd van één poging om een klacht in te dienen bij de politie waarbij (i) de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, maar uit de beschikbare informatie niet blijkt dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld; (ii) er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster aantoont dat bescherming in haar persoonlijke geval niet beschikbaar is en hier niet in slaagt; (iii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer ze een poging heeft ondernomen om een klacht in te dienen, namelijk in 2017 of 2019 en (iv) verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet heeft vermeld dat ze geprobeerd hebben om een klacht in te dienen;

(e) verzoekster niet aantoont dat de agenten verschillende documenten en haar klacht hebben gemanipuleerd wegens een zogezegde bescherming van haar ex-man bij de politie waarbij verzoeksters verklaringen hierover blote beweringen betreffen en ze geen documenten neerlegt waaruit het bestaan van enige klacht en/of manipulatie duidelijk wordt;

(f) verzoekster niet aantoont dat de Georgische autoriteiten momenteel niet in staat en/of bereid zouden zijn om verzoekster bescherming te verlenen indien er in de toekomst nog problemen zouden zijn met verzoeksters ex-man waarbij één poging om bescherming te zoeken niet volstaat.

5.1.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.10. De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.11. Wat betreft hun verscheidene verblijfplaatsen tijdens de laatste jaren van hun verblijf in Georgië, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat ze zodanig veel verhuisd zijn dat het niet mogelijk is om een chronologisch overzicht te geven van alle verblijfplaatsen. Zij stellen dat zij verschillende appartementen voor een korte tijd huurden en hierbij nooit officieel ingeschreven stonden. De Raad wijst er echter op dat verzoekers er met deze verklaringen niet in slagen de vaststellingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen waar hij op pertinente wijze vaststelt dat: *"Eerst beweerde u herhaaldelijk van 2015 tot vertrek uit Georgië in uw eigen appartement in Zoegdidi gewoond te hebben (CGVS, p. 3 & 4), om daarna plots over te gaan naar 'door die bedreigingen veranderden we van plaats, we hebben bijna alle steden gezien' (CGVS, p. 4). U noch uw man slagen erin om duidelijkheid te scheppen welke steden dat dan juist waren. Jullie verklaringen hierover zijn niet consistent. U beweert dat jullie de laatste vier maanden voor vertrek in Tbilisi waren en daarvoor in Zestafoni (CGVS, p. 6). Uw man heeft het daarentegen over Kutaisi,*

Mestia, Svaneti, Zoegdidi en Tbilisi, allemaal in het laatste jaar voor jullie vertrek (CGVS 23/16196, p. 2 & 3), maar spreekt dan weer niet van Zestafoni. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zei u ook niets over de veranderende verblijfplaatsen van de laatste jaren, maar zou u van uw 22 jaar tot uw vertrek uit Georgië in Zoegdidi gewoond hebben (Persoonsgegevens, punt 10)." Er kan wel degelijk van verzoekers worden verwacht dat zij eenduidige en consistente verklaringen afleggen over hun laatste verblijfplaatsen, ook al zouden ze veel verhuisd zijn de laatste jaren.

5.1.12. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij vaststelt dat: *"Verder zijn u en uw man onderling tegenstrijdig over de effectieve bedreigingen. Uw man heeft het over bedreigingen via telefoon (CGVS 23/16196, p. 5) waarover u nooit sprak. Daarenboven zegt hij dat er sinds 2019 niets meer gebeurde (CGVS 23/16196, p. 5), maar blijkt uit uw verklaringen dat er in 2021 nog een incident plaatsvond (CGVS, p. 12). Wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt, zegt uw man zich vergist te hebben en verklaart hij dat u in 2021 nogmaals geslagen zou zijn (CGVS 23/16196, p. 5 & 6), terwijl u sprak van de vernieling van het huis terwijl jullie niet thuis waren waardoor u de facto niet geslagen kan zijn (CGVS, p. 12)."* Waar verzoeker stelt dat hij een menselijke vergissing beging met betrekking tot het feit dat verzoekster werd aangevallen in 2021 en hierbij werd geslagen, wijst de Raad erop dat hij wel degelijk eerst verklaarde dat er na 2019 niets is gebeurd (zie NPO verzoeker, p. 5) en dat hij pas nadat hij geconfronteerd werd met de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster zijn verklaringen aanpaste (zie NPO verzoeker, p. 5-6). Het louter aanpassen van de eigen verklaringen, na te zijn geconfronteerd met een tegenstrijdigheid en zonder het bieden van een afdoende verklaring hiervoor, kan niet volstaan. Hierbij kan er ook op gewezen worden dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nooit aangehaald heeft dat ze geslagen werd, maar wel dat hun huis vernield werd (zie NPO verzoekster, p. 12). De door verzoeker verschaftte aangepaste versie van de feiten van 2021 stemmen derhalve niet overeen met deze van verzoekster. Door louter te volharden in één versie van de feiten verstrekt door verzoeker, die bovendien evenmin geheel compatibel is met de verklaringen van verzoekster, slagen verzoekers er niet in afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal.

5.1.13. Wat betreft het laattijdig vertrek van verzoekers uit hun land van herkomst, stellen verzoekers dat zij tot het laatste moment geprobeerd hebben om in Georgië te blijven en dat ze hun zaak niet van de ene op de andere dag konden verlaten. Ze stellen dat ze ook voorzorgsmaatregelen namen door bijvoorbeeld regelmatig van verblijfplaats te wisselen. De Raad merkt hier echter op dat indien verzoekers werkelijk vreesden voor hun leven door de bedreigingen van verzoeksters ex-man, er verwacht kan worden dat ze veel sneller hun land van herkomst zouden verlaten en niet pas twee jaar nadat het laatste incident met verzoeksters ex-man heeft plaatsgevonden. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van hun vrees. De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij vaststelt dat: *"Tot slot valt jullie een laattijdig vertrek uit Georgië te verwijten wat enige resterende geloofwaardigheid nog verder onderuit haalt. In uw verklaringen is sprake van ernstige incidenten in 2017 en 2019 met een laatste incident in 2021, maar toch vertrokken jullie pas in januari 2023. U zegt dat u niet kon vertrekken toen u alleen was, maar uw huwelijk met Z. dateert al van 2017 en ook na 2021 hebben jullie nog geruime tijd gewacht op de verkoop van de zaak etc. Dit gedrag stemt niet overeen met dat van mensen wiens leven in acuut gevaar verkeert. In een poging om hier een verklaring voor te bieden ondergraaft u de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees nog meer door te zeggen: "we wouden het land niet verlaten, alles was goed, we hadden geen noden, we dachten dat hij ooit zou stoppen" (CGVS, p. 12). Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen."*

5.1.14. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster maar één keer heeft geprobeerd om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten, niettegenstaande dat van haar kon worden verwacht dat zij dit uitvoeriger deed. De Raad wijst er in dit verband op dat, specifiek met betrekking tot de situatie van huiselijk geweld, uit de door de commissaris-generaal beschikbaar gestelde landeninformatie (COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 11 december 2023) blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld.

De Georgische Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangthuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijft evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogt het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling wordt in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetwijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

5.1.15. Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Verzoekers brengen geen landeninformatie aan die deze beoordeling doorprikt, waarbij zij bovendien in hun verzoekschrift zelf ook naar voormelde COI Focus van 11 december 2023 verwijzen. Het gegeven dat er op vlakken ruimte is voor verbetering, zoals blijkt uit de geciteerde passages van de COI Focus in verzoekers' verzoekschrift betekent niet dat de Georgische autoriteiten

onwillig of onmachtig zouden zijn om (haar) bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

5.1.16. De Raad stelt vast dat verzoekster maar één keer een poging heeft ondernomen om de handelingen van haar ex-man bij de bevoegde Georgische autoriteiten aan te klagen. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij tweemaal een klacht heeft ingediend bij de Georgische politiediensten maar dit stemt niet overeen met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (zie NPO verzoekster, p. 13 en 14). De *protection officer* heeft duidelijk gevraagd of verzoekster na 2017 nog eens geprobeerd heeft een klacht in te dienen waarop ze ontkenkend antwoordde (zie NPO verzoekster, p. 13). Door in haar verzoekschrift te stellen dat ze wel degelijk tweemaal een poging gedaan heeft om een klacht in te dienen tegen haar ex-man, doet zij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

5.1.17. Verzoekers werpen verder in hun verzoekschrift op dat Georgië van de lijst van veilige landen van herkomst is weggehaald. In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoekers thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat hun verzoek om internationale bescherming niet langer behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en dat ook het (weerlegbaar) vermoeden dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig niet op haar van toepassing is. Niettegenstaande Georgië ten tijde van de persoonlijk onderhoud van verzoekers op 25 mei 2023 nog als een veilig land van herkomst werd beschouwd, aangezien het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert pas bekend werd gemaakt in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhoud van verzoekers dat er voldoende aandacht werd besteed aan de mogelijkheid tot het invoeren van nationale bescherming en dat de persoonlijke onderhoud grondig werden gehouden en geen leemten vertonen. Naderhand werd het onderzoek van de beider beschermingsverzoeken afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.1.18. Ter terechtzitting leggen verzoekers nog een klacht neer die verzoekster heeft ingediend bij de politie van Kapellen waar een verklaring bij wordt gevoegd van verzoekster dd. 29 maart 2024. In deze verklaring stelt verzoekster dat haar zus haar heeft gebeld met de mededeling dat haar ex-man zich nu in Brussel zou bevinden onder een valse naam. Dit betreft echter een louter blote bewering die nergens gestaafd wordt met concrete elementen. Een klachtneerlegging bij de politie biedt ook geen enkele garantie omtrent de waarachtigheid van de verklaarde feiten, waarbij de politie enkel overgaat tot het akteren van wat door verzoekster verklaard wordt. Er kan bijkomend ook op worden gewezen dat verzoekster in haar verklaring stelt dat ze meerdere malen naar de politie in Georgië is geweest ("*we have repeatedly contacted the police in Georgia*") terwijl ze tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat ze maar één keer naar de politie in Georgië is geweest (zie NPO verzoekster, p. 13-14).

5.1.19. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters en verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Georgië kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen

dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift of aanvullende nota enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kregen verzoekers de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS N. DENIES